

ผลการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อเพิ่มความสนใจทางการเรียนของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสุรธรรมพิทักษ์

THE EFFECT OF USING WITH GUIDANCE ACTIVITIES TO INCREASE STUDENTS' INTEREST IN LEARNING MATHAYOM 2 SURATHAMPITHAK SCHOOL

จุฑามณี มะลิหวล และวิกานดา ชัยรัตน์

JUTAMANEE MALIHUAL and WIKANDA CHAIRAT

สาขาจิตวิทยาการศึกษาและการแนะแนว คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏนครราชสีมา

DEPARTMENT OF COUNSELING AND GUIDANCE PSYCHOLOGY, FACULTY OF EDUCATION,

NAKHON RATCHASIMA RAJABHAT UNIVERSITY

จังหวัดนครราชสีมา

NAKHONRATCHASIMA PROVINCE

Received: October 18, 2024

Revised: November 21, 2024

Accepted: November 24, 2024

บทคัดย่อ

ปัจจุบันนักเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาส่วนใหญ่มีความสนใจในการเรียนลดลง ซึ่งส่งผลกระทบต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและการพัฒนาทักษะต่าง ๆ ความสนใจในการเรียนของนักเรียนลดลงเป็นปัญหาที่เกิดจากการขาดแรงจูงใจในการเรียนรู้ จึงต้องมีการพัฒนาการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนให้สามารถสร้างแรงจูงใจและเพิ่มความสนใจในการเรียนของนักเรียน โดยใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวที่ปรับปรุงตามความสนใจและธรรมชาติของนักเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษา

การวิจัยในครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ (1) เปรียบเทียบความสนใจทางการเรียนก่อนและหลังการทดลองการเข้าร่วมกิจกรรมแนะแนวของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสุรธรรมพิทักษ์ (2) เพื่อศึกษาความพึงพอใจทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2/2 โรงเรียนสุรธรรมพิทักษ์ ปีการศึกษา 2567 จำนวน 1 ห้องเรียน จำนวนทั้งสิ้น 36 คน เป็นกลุ่มทดลอง ได้มาโดยการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ (1) แบบประเมินด้านความสนใจทางการเรียน (2) ชุดกิจกรรมแนะแนวที่เพิ่มความสนใจทางการเรียนทั้งหมด 6 กิจกรรม (3) แบบประเมินความพึงพอใจ สถิติที่ใช้วิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ค่าความเบี่ยงเบน มาตรฐาน และค่าความเที่ยงตรง ผลวิจัยพบว่า (1) หลังจากการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวนักเรียนมีความสนใจทางการเรียนสูงกว่าก่อนการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 (2) หลังการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อเพิ่มความสนใจทางการเรียน นักเรียนมีความสนใจทางการเรียนเพิ่มขึ้นโดยมีค่าเฉลี่ย 3.77 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.54

การใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อเพิ่มความสนใจทางการเรียน ช่วยลดความกังวลและความเครียดในการเรียน นักเรียนมีความตื่นตัว สนุกสนาน กระตือรือร้น และมีความตั้งใจในการเรียนเพิ่มขึ้น ส่งผลให้นักเรียนรู้สึกมีความสุขและพึงพอใจกับการเรียน การพัฒนาชุดกิจกรรมแนะแนวที่ตอบสนองความสนใจของนักเรียนจึงเพิ่มความ

สนใจในการเรียนและกระตุ้นการมีส่วนร่วมของนักเรียนได้อย่างต่อเนื่อง ซึ่งส่งเสริมให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้และสามารถพัฒนาตนเองได้อย่างมีประสิทธิภาพ

คำสำคัญ: การแนะแนว, ชุดกิจกรรมแนะแนว, ความสนใจทางการเรียน

ABSTRACT

The experiment of joining guidance activities helps reduce anxiety and stress related to learning. Students become more excited, joyful, eager, and focused on their studies, leading to increased happiness and satisfaction with their learning experience. Developing guidance activities that cater to students' interests, therefore, boosts their academic interests and continuously stimulates their participation. This fosters a conducive learning environment and enables students to develop themselves effectively.

This research aimed to (1) compare academic interest before and after the experiment of joining guidance activities of Mathayom 2 students at Surathamphithak School, and (2) to increase academic interest of Mathayom 2 students. The sample group was Mathayom 2/2 students of Surathamphithak School, academic year 2024, consisting of 1 classroom, totaling 36 people, as the experimental group, selected by purposive sampling. The research instruments were (1) an assessment of academic interest, (2) a set of 6 guidance activities that increased academic interest, and (3) a satisfaction assessment form. The statistics used to analyze the data were mean and standard deviation. The research results found that (1) After using the guidance activity set, students had higher academic interest than before using the guidance activity set, with a statistically significant difference at the .05 level. (2) After using the guidance activity set to increase academic interest, students had increased academic interest.

Keywords: Guidance, Guidance activity, Academic interests

บทนำ

การเรียนรู้ของมนุษย์เกิดขึ้นได้จากหลากหลายปัจจัยนอกเหนือจากการพัฒนาส่วนบุคคลตามแนวทางการเลี้ยงดูของผู้ปกครองแล้ว มนุษย์สามารถเกิดการเรียนรู้ได้จากการศึกษาซึ่งเป็นกระบวนการสำคัญที่ทำให้มนุษย์สามารถเรียนรู้และพัฒนาตนเองได้อย่างเต็มประสิทธิภาพ ผ่านการร่วมมือของผู้มีส่วนเกี่ยวข้องในการจัดการศึกษาทุกภาคส่วน ตลอดจนการให้ร่วมมือจากนักเรียนจึงจะทำให้การจัดการศึกษาเป็นไปได้อย่างราบรื่นและมีประสิทธิภาพต่อตัวนักเรียนมากที่สุด การจัดการศึกษาให้กับนักเรียนท่ามกลางสถานะของการเปลี่ยนแปลงในปัจจุบัน จึงต้องคำนึงถึงนักเรียนเป็นสำคัญ ซึ่งสอดคล้องกับนโยบายและจุดเน้นของกระทรวงศึกษาธิการ ประจำปีงบประมาณ พ.ศ. 2567 ที่มุ่งหวังให้นักเรียนทุกช่วงวัย ได้รับการพัฒนาในทุกมิติ โดยกำหนดหลักการสำคัญไว้ คือ ต้องสร้างภูมิคุ้มกันให้กับนักเรียนและประชาชน ต้องสนับสนุนให้ผู้ปฏิบัติงานทุกคนดำเนินการตามภารกิจด้วยความรับผิดชอบต่อตนเอง องค์กร ประชาชนและประเทศชาติ ตลอดจนดำเนินการตามนโยบายของกระทรวงศึกษาธิการ เพื่อพัฒนานักเรียนไปสู่เป้าหมายของการเป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ (ประกาศกระทรวงศึกษาธิการ เรื่อง นโยบายและจุดเน้นของกระทรวงศึกษาธิการ ประจำปีงบประมาณ พ.ศ. 2567, 2565)

การจัดกิจกรรมแนะแนวเป็นกิจกรรมที่ส่งเสริมและพัฒนาผู้เรียนให้รู้จักตนเอง รู้รักษ์สิ่งแวดล้อม สามารถกำหนดเป้าหมาย แก้ปัญหา และวางแผนชีวิตของตนเองได้ ช่วยให้ครูผู้สอนเข้าใจนักเรียนและสามารถให้คำปรึกษา ผู้ปกครองเพื่อช่วยกันพัฒนานักเรียน โดยครูผู้สอนเป็นผู้จัดกิจกรรมที่หลากหลายตามความสนใจและธรรมชาติของนักเรียน ต้องคำนึงถึงสมรรถนะสำคัญของนักเรียน คุณลักษณะอันพึงประสงค์และการประเมินผลด้วย จึงเป็นการเรียนรู้ที่ต้องอาศัยความร่วมมือจากทั้งครูผู้สอนและนักเรียน ดังนั้น ความสนใจในการเรียนจึงเป็นพฤติกรรมที่พึงประสงค์ที่ควรเกิดขึ้นในระหว่างการจัดกิจกรรมแนะแนวด้วย เนื่องจากนักเรียนในปัจจุบันมีความสนใจที่แตกต่างกันไปหลากหลายด้าน ครูผู้สอนจึงมีบทบาทที่สำคัญเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องจัดกิจกรรมโดยอาศัยการกระตุ้นความสนใจตลอดจนการเพิ่มความสนใจด้านการเรียนของนักเรียน เพื่อส่งเสริมให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้และเกิดคุณลักษณะอันพึงประสงค์ที่เป็นประโยชน์ต่อนักเรียน โดยอาศัยแนวทางการจัดกิจกรรมแนะแนว จากแนวการจัดกิจกรรมแนะแนวตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ซึ่งมีขอบข่ายองค์ประกอบด้านการศึกษา ให้ผู้เรียนได้พัฒนาตนเองในด้านการเรียนอย่างเต็มศักยภาพ รู้จักแสวงหาและใช้ข้อมูลประกอบการวางแผนการเรียน หรือศึกษาต่อได้อย่างมีประสิทธิภาพ มีนิสัยใฝ่รู้ใฝ่เรียน มีวิธีการเรียนรู้ และสามารถวางแผนการเรียน หรือศึกษาต่อได้อย่างเหมาะสม (กระทรวงศึกษาธิการ. 2556, น. 2)

นักเรียนในปัจจุบันมีความสนใจในด้านการเรียนลดลง เนื่องจากความพัฒนาที่เกิดขึ้นในสังคมอย่างรวดเร็วในทุก ๆ ด้าน ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงที่ส่งผลกระทบต่อการจัดการศึกษา แม้ว่าจะส่งผลด้านบวกที่ทำให้นักเรียนสามารถเข้าถึงข้อมูลตามความสนใจด้านต่าง ๆ ได้อย่างรวดเร็วและสะดวกยิ่งขึ้น แต่ก็ส่งผลด้านลบที่ทำให้นักเรียนมีความสนใจด้านการเรียนลดลงตามไปด้วย แรงจูงใจมีความสำคัญต่อความสำเร็จ โดยเฉพาะแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ที่ผ่านการจัดการศึกษาในรูปแบบกิจกรรมที่หลากหลาย และเริ่มจากสิ่งที่นักเรียนให้ความสนใจ ซึ่งอยู่ภายในตัวบุคคล (มัทนา เกษมจิต, กรรภา นักคัม, มฤษณ์ แก้วจินดา, 2564) ดังนั้นความสนใจด้านการเรียนของนักเรียนในปัจจุบันเกิดขึ้นได้จากแรงจูงใจ ทั้งแรงจูงใจภายใน อันเป็นสิ่งผลักดันจากภายในตัวของนักเรียน และแรงจูงใจภายนอกอันเป็นสิ่งผลักดันจากภายนอกตัวของนักเรียน ครูผู้สอนจึงต้องออกแบบการจัดกิจกรรมแนะแนวโดยใช้กระบวนการและวิธีการต่าง ๆ มากระตุ้นแรงจูงใจให้นักเรียนเกิดพฤติกรรมอันพึงประสงค์ ประกอบกับทฤษฎีลำดับขั้นความต้องการของมาสโลว์ (Abraham Maslow) ที่ให้หลักการว่าความต้องการของมนุษย์มีลักษณะเป็นลำดับขั้น จากระดับต่ำสุดไปยั้งระดับสูงสุด เมื่อความต้องการในระดับหนึ่งได้รับการตอบสนองแล้วมนุษย์ก็จะมีความต้องการอื่นในระดับที่สูงขึ้นต่อไป

ความสนใจในด้านการเรียนของนักเรียนที่ลดลง อาจเกิดจากหลายปัจจัย ทั้งวิธีการสอนที่ไม่หลากหลาย หรือเนื้อหาที่เรียนไม่เกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวันของนักเรียน ส่งผลให้เกิดปัญหาต่อการพัฒนาในด้านต่าง ๆ เช่น ความคิดสร้างสรรค์ การทำงานร่วมกับผู้อื่น หรือการแก้ไขปัญหาในชีวิต ตลอดจนทำให้นักเรียนไม่สามารถเรียนรู้ได้อย่างเต็มที่ การที่จะช่วยกระตุ้นและเพิ่มความสนใจในด้านการเรียนของนักเรียนได้ ครูผู้สอนต้องพัฒนาการจัดการเรียนการสอน หรือปรับปรุงกิจกรรมการเรียนการสอนให้มีความหลากหลายและน่าสนใจมากขึ้นตามความสนใจและธรรมชาติของผู้เรียน

ด้วยเหตุนี้ ผู้วิจัยในฐานะนักศึกษาฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู ที่ได้รับมอบหมายในการสอนรายวิชา กิจกรรมแนะแนวของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสุรธรรมพิทักษ์ พบว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสุรธรรมพิทักษ์มีความสนใจในด้านการเรียนลดลงเช่นกัน โดยชุดกิจกรรมแนะแนวจะช่วยเสริมสร้างการรู้จักตนเอง รู้จักความสนใจและความถนัดของตนเอง และเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ฝึกการตัดสินใจของการเข้าร่วมกิจกรรม เพื่อให้รับข้อมูลอย่างเพียงพอที่ส่งผลต่อการตัดสินใจเลือกการศึกษาต่อของผู้เรียน จึงส่งผลให้ผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาเรื่อง การใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อเพิ่มความสนใจทางด้านการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสุรธรรมพิทักษ์ ตลอดจนเพื่อเป็นประโยชน์และแนวทางในการจัดกิจกรรมแนะแนวในปัจจุบันและอนาคต

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาผลการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวที่มีต่อความสนใจทางด้านการเรียนก่อนและหลังการทดลองการเข้าร่วมกิจกรรมแนะแนวของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2
2. เพื่อศึกษาความพึงพอใจทางด้านการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 หลังการเข้าร่วมกิจกรรมแนะแนวของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

การทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง

การศึกษาเรื่อง การใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อเพิ่มความสนใจทางด้านการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสุรธรรมพิทักษ์ เป็นการศึกษาเพื่อเปรียบเทียบและเพิ่มความสนใจทางด้านการเรียนให้กับนักเรียนซึ่งจะนำไปสู่การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้าทบทวนวรรณกรรมและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เป็นแนวทางการวิจัย ดังนี้

1. กิจกรรมแนะแนว
2. แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง
 - 2.1 ความสนใจ
 - 2.2 ทักษะการรู้ความสนใจ
 - 2.3 การเสริมแรง
3. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. กิจกรรมแนะแนว

กิจกรรมแนะแนวเป็นกิจกรรมที่ส่งเสริมและพัฒนาผู้เรียนให้รู้จักตนเอง รู้รักษ์สิ่งแวดล้อมสามารถคิดตัดสินใจ คิดแก้ปัญหา กำหนดเป้าหมาย วางแผนชีวิตทั้งในด้านการเรียนและอาชีพสามารถปรับตัวได้อย่างเหมาะสม นอกจากนี้ยังช่วยให้ครูรู้จักและเข้าใจผู้เรียน ทั้งยังเป็นกิจกรรมที่ช่วยเหลือและให้คำปรึกษาแก่ผู้ปกครองในการมีส่วนร่วมพัฒนาผู้เรียน

1.1 หลักกิจกรรมแนะแนว

การจัดกิจกรรมแนะแนวต้องส่งเสริมและสนับสนุนเพื่อพัฒนาผู้เรียนให้เกิดการเรียนรู้อันจะนำไปสู่สมรรถนะที่สำคัญ 5 ประการ และคุณลักษณะอันพึงประสงค์ 8 ประการ โดยนำไปบูรณาการในการจัดกิจกรรมตามลักษณะของกิจกรรมแนะแนวที่ระบุไว้ในหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551 อีกทั้งยังต้องส่งเสริมและพัฒนาผู้เรียนให้มีทักษะชีวิตโดยมุ่งจัดกิจกรรมให้สอดคล้องกับสภาพปัญหา ความต้องการ ความสนใจ ธรรมชาติของผู้เรียนและวิสัยทัศน์ของสถานศึกษาที่ตอบสนองจุดมุ่งหมายหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551 ให้ครอบคลุมทั้งด้านการศึกษา ด้านอาชีพ รวมทั้งด้านส่วนตัวและสังคมเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ โดยผู้เรียนมีอิสระในการคิดและตัดสินใจด้วยตนเอง เรียนรู้ด้วยตนเองด้วยการปฏิบัติจนกระทั่งเกิดทักษะชีวิตตลอดจนครูทุกคนต้องมีส่วนร่วมในการจัดกิจกรรม โดยมีครูแนะแนวเป็นพี่เลี้ยงประสานงาน

1.2 วัตถุประสงค์กิจกรรมแนะแนว

- 1.2.1 เพื่อให้ผู้เรียนรู้จัก เข้าใจ รักและเห็นคุณค่าในตนเองและผู้อื่น
- 1.2.2 เพื่อให้ผู้เรียนสามารถวางแผนการเรียน อาชีพ รวมทั้งการดำเนินชีวิตและสังคม
- 1.2.3 เพื่อให้ผู้เรียนสามารถปรับตัวได้อย่างเหมาะสม และอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุข

1.3 ขอบข่ายกิจกรรมแนะแนว

การจัดกิจกรรมแนะแนว มีองค์ประกอบ 3 ด้าน ดังนี้

1.3.1 ด้านการศึกษา ให้ผู้เรียนได้พัฒนาตนเองในด้านการเรียนอย่างเต็มตามศักยภาพรู้จักแสวงหาและใช้ข้อมูลประกอบการวางแผน

1.3.2 ด้านอาชีพ ให้ผู้เรียนได้รู้จักตนเองในทุกด้าน รู้และเข้าใจโลกของงานอาชีพอย่างหลากหลาย มีเจตคติที่ดีต่ออาชีพสุจริต มีการเตรียมตัวสู่อาชีพ สามารถวางแผนเพื่อประกอบอาชีพตามที่ตนเองมีความถนัดและสนใจ

1.3.3 ด้านส่วนตัวและสังคม ให้ผู้เรียนรู้จักและเข้าใจตนเอง รักและเห็นคุณค่าของตนเองและผู้อื่น รักสิ่งแวดลอม มีวุฒิภาวะทางอารมณ์ มีเจตคติที่ดีต่อการมีชีวิตที่ดีคุณภาพ มีทักษะชีวิต และสามารถปรับตัวดำรงชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข

1.4 แนวการจัดกิจกรรมแนะแนว

1.4.1 ศึกษาวิเคราะห์สภาพปัญหา ความต้องการ ความสนใจ ธรรมชาติของผู้เรียน

1.4.2 วิเคราะห์สมรรถนะสำคัญของผู้เรียน คุณลักษณะที่พึงประสงค์ วิสัยทัศน์ของสถานศึกษา และวิเคราะห์ข้อมูลของผู้เรียนเป็นรายบุคคล

1.4.3 กำหนดสัดส่วนของกิจกรรมแนะแนวให้ครอบคลุมด้านการศึกษา ด้านอาชีพและด้านส่วนตัวและสังคม โดยยึดสภาพปัญหา ความต้องการ ความสนใจ ตลอดจนธรรมชาติของผู้เรียนและเป้าหมายของสถานศึกษา โดยครู ผู้ปกครอง และผู้เรียนมีส่วนร่วม

1.4.4 กำหนดวัตถุประสงค์การจัดกิจกรรมแนะแนวของสถานศึกษา เป็นระดับการศึกษาและชั้นปี

1.4.5 ออกแบบการจัดกิจกรรมแนะแนว ประกอบด้วย วัตถุประสงค์ การจัดกิจกรรมเวลาจัดกิจกรรม หลักฐานการทำกิจกรรม และการประเมินผล

1.4.6 จัดทำแผนการจัดกิจกรรมแนะแนวรายชั่วโมง ประกอบด้วย ชื่อกิจกรรม จุดประสงค์เวลา เนื้อหา/สาระ วิธีดำเนินกิจกรรม สื่อ/อุปกรณ์ และการประเมินผล

1.4.7 จัดกิจกรรมแนะแนวตามแผนการจัดกิจกรรมแนะแนวและประเมินผลการจัดกิจกรรม

1.4.8 ประเมินเพื่อตัดสินใจ และสรุปรายงาน

1.5 การประเมินกิจกรรมแนะแนว

การประเมินกิจกรรมแนะแนว ครูผู้จัดกิจกรรมแนะแนว ผู้เรียน และผู้ปกครอง มีภารกิจที่รับผิดชอบดังนี้ ครูผู้จัดกิจกรรมแนะแนว ผู้เรียน และผู้ปกครองมีส่วนร่วมในการประเมินผลเพื่อพัฒนาผู้เรียน โดยครูผู้จัดกิจกรรมมีภารกิจในการวางแผนการประเมิน ดำเนินการประเมินนำผลการประเมินไปพัฒนาผู้เรียนอย่างต่อเนื่อง และรายงานผลการดำเนินงานให้ผู้เกี่ยวข้องทราบผู้เรียนอาจมีส่วนร่วมในการวางแผนการประเมิน ประเมินตนเองและเพื่อน ผู้ปกครองมีส่วนร่วมในการเสนอความคิดเห็นในการประเมิน ประเมินผลการพัฒนาผู้เรียน โดยประสานร่วมมือกับครูผู้จัดกิจกรรม ประเมินบันทึก สรุปผลการพัฒนาและการปฏิบัติกิจกรรมของผู้เรียนการประเมินเพื่อตัดสินผลการเรียน ครูผู้จัดกิจกรรมตรวจสอบเวลาการเข้าร่วมกิจกรรม และประเมินผลการปฏิบัติกิจกรรมด้วยวิธีการที่หลากหลาย ตัดสินผลการประเมินเป็น “ผ่าน” และ “ไม่ผ่าน” ดังนี้

ผ่าน หมายถึง ผู้เรียนมีเวลาเข้าร่วมกิจกรรม ปฏิบัติกิจกรรม และมีผล/ชิ้นงาน/คุณลักษณะตามเกณฑ์ที่สถานศึกษากำหนด

ไม่ผ่าน หมายถึง ผู้เรียนมีเวลาเข้าร่วมกิจกรรมไม่ครบตามเกณฑ์ ไม่ผ่านการปฏิบัติกิจกรรมหรือมีผลงาน/ชิ้นงาน/คุณลักษณะไม่เป็นไปตามเกณฑ์ที่สถานศึกษากำหนด (กระทรวงศึกษาธิการ. 2556, หน้า 2-3)

2. แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง

2.1 ความสนใจ

ความสนใจ (Attention) หมายถึง การรวมความคิด ความรู้สึก อารมณ์ (mental activity) ที่สิ่งใดสิ่งหนึ่ง ลักษณะของความสนใจมีดังนี้

2.1.1 ความสนใจแบ่งแยกได้ เป็นความสนใจที่สามารถแบ่งแยกได้ เมื่อต้องทำงานหลาย ๆ อย่างพร้อมกัน เช่น การขับรถยนต์ที่ต้องสังเกตทุกสิ่งทุกอย่างที่เปลี่ยนแปลงรอบตัวเรา

2.1.2 การเลือกสนใจ ในกรณีที่มีข้อมูลข่าวสารสองอย่างขึ้นไปเข้ามาพร้อม ๆ กัน เราสามารถที่จะเลือกสนใจข่าวสารใดข่าวสารหนึ่งได้ โดยไม่สนใจข่าวสารอื่น จะสังเกตเห็นว่าทั้งการแบ่งความสนใจและการเลือกสนใจเกี่ยวข้องกับงานสองสิ่งหรือมากกว่าสองสิ่งที่เกิดขึ้นพร้อม ๆ กัน อย่างไรก็ตามการแบ่งความสนใจ ต้องการให้เราแสดงความสนใจในทุก ๆ สิ่งของงาน ในทางตรงข้ามการเลือกความสนใจต้องการให้เรามุ่งความสนใจหรือรวมความสนใจไปที่สิ่งเดียว ถ้าเราเลือกให้ความสนใจสิ่งหนึ่งในเวลาเดียวกัน เราจะให้ความสนใจสิ่ง อื่นน้อยลง

2.1.3 การค้นหา เป็นการมุ่งความสนใจไปยังสิ่งที่เราสนใจในขอบเขตหรือบริเวณที่เป็นเป้าหมาย เฉพาะ การค้นหาสิ่งที่เราสนใจมี 2 แบบ คือ Preattentive processing คือการค้นหาสิ่งที่อยู่ในพื้นที่ไม่ซับซ้อน สิ่งที่ค้นหามีความโดดเด่น และการค้นหาแบบที่ถัดมาคือ Focused Attention เป็นการค้นหาสิ่งที่อยู่ในพื้นที่ซับซ้อน ต้องอาศัยเวลาในการจำแนกแยกแยะ

2.2 ทักษะการเร้าความสนใจ

2.2.1 การเร้าความสนใจ (Stimulation) หมายถึง ความสามารถในการกระตุ้นให้นักเรียนเกิดความอยากรู้อยากเห็น สนใจที่จะเรียน หรือติดตามการเรียนการสอนตลอดเวลา ทักษะการเร้าความสนใจ จึงจำเป็นและสำคัญยิ่งสำหรับผู้สอนที่จะปรับปรุงกลวิธีในการสอนของตนให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น กล่าวคือช่วยให้ผู้เรียนไม่เบื่อหน่ายในการเรียนมีความกระตือรือร้นในการเรียนอยู่ตลอดเวลา ดังนั้นในช่วงเวลาของการสอน ผู้สอนควรจะต้องพยายามใช้เทคนิคต่างๆ มากกระตุ้นให้นักเรียนสนใจอยู่ตลอดเวลา คือ ตั้งแต่การสอนเริ่มต้นจนกระทั่งสิ้นสุดลง

2.2.2 จุดมุ่งหมายในการเร้าความสนใจ

- 1) สร้างพฤติกรรมที่ดีที่จะทำให้ผู้เรียนสนใจ และไม่เบื่อหน่ายต่อการเรียน
- 2) เลือกวิธีการเร้าความสนใจที่เหมาะสมกับบทเรียนและกระตุ้นให้ผู้เรียนอยากเรียนมากขึ้น
- 3) เพื่อสร้างความมั่นใจในการสอนของผู้สอน

2.2.3 วิธีการเร้าความสนใจ การเร้าความสนใจกระทำได้หลายวิธี เช่น

1) การใช้ท่าทางประกอบ ท่าทางของผู้สอนในขณะที่ทำการสอน เป็นสิ่งหนึ่งที่จะช่วยเร้าความสนใจในการเรียนและการติดตามบทเรียนได้เป็นอย่างดี การใช้ท่าทางในการสอนได้แก่ การแสดงออกทางสีหน้า หรืออวัยวะส่วนอื่นของร่างกาย เช่น แขน มือ เป็นต้น เพื่อใช้แทนการสื่อสารด้วยวาจา และการเคลื่อนไหวของ ในขณะสอน ขณะสอนผู้สอนควรมีการเคลื่อนไหวบ้าง ไม่ควรยืนอยู่จุดใดจุดหนึ่งโดยไม่มี การเคลื่อนที่ เพราะการที่ผู้เรียนต้องเพ่งไปที่จุด ๆ เดียวตลอดย่อมจะทำให้เกิดความเบื่อหน่าย แต่การเคลื่อนที่ก็ควรจะต้องมีจุดมุ่งหมาย ไม่ใช่เดินไปเดินมาโดยไม่มีจุดหมาย

2) การใช้ถ้อยคำและน้ำเสียงที่มีการปรับเปลี่ยนระดับเสียงตามความเหมาะสม ผู้สอนควรฝึกพูดให้ชัดเจน มีจังหวะน่าฟัง ไม่เร็วหรือช้าจนเกินไป รู้จักเน้นหนักเบา การพูดโดยใช้เสียงราบเรียบตลอดในขณะที่สอนย่อมทำให้ผู้เรียนเบื่อหน่ายได้ง่าย

3) การเปิดโอกาสให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเรียน การที่ผู้สอนพูดอยู่คนเดียวตลอด ย่อมทำให้ผู้เรียนเกิดความเบื่อหน่าย การเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้แสดงความคิดเห็นหรือมีส่วนร่วมในการเรียนจะทำให้เกิดการเรียนรู้ได้ดีขึ้น

4) การใช้สื่อการสอนประกอบ การเรียนรู้ที่ตื้นนั้นควรจะให้ผู้เรียนได้ใช้ประสาทสัมผัสหลาย ๆ อย่าง เช่น ฟัง พูด เขียน อ่าน การนำสื่อการเรียนเข้ามาใช้ก็เพื่อที่จะทำให้ผู้เรียนสนใจเรียนและเข้าใจ

บทเรียน ดีขึ้น สื่อการเรียน หมายถึงทุกสิ่งทุกอย่างที่ผู้สอนนำเข้ามาช่วยในการเรียนเพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ได้ดีขึ้นเช่น แผนภูมิ แผนภาพ ฯลฯ

5) การแสดงบทบาทหรือสถานการณ์จำลอง

6) การใช้เกม เกมที่นำมาใช้ควรเป็นเกมที่ช่วยในการเรียนรู้ มิใช่เกมที่เล่นเพื่อความสนุกสนานเพลิดเพลินเท่านั้น

7) การสาธิต คือการนำเอาวัสดุอุปกรณ์ประกอบการเรียนการสอน ตลอดจนการแสดงของครูหรือนักเรียนมาประกอบการสอนหรือการอธิบาย เพื่อให้ผู้เรียนสังเกตเห็นได้จริง ซึ่งการสาธิตก็เป็นวิธีการหนึ่ง ที่จะช่วยสร้างความสนใจของผู้เรียนได้เป็นอย่างดี

2.3 การเสริมแรง

การเสริมแรงมี 2 ชนิด ดังนี้

2.3.1 การเสริมแรงเชิงบวก (Positive Reinforcement) หมายถึง สิ่งของหรือเหตุการณ์ที่ช่วยเสริมพฤติกรรม เพื่อให้บุคคลแสดงพฤติกรรมนั้นอีก แรงเสริมเชิงบวกจึงเปรียบเหมือนรางวัลอย่างหนึ่ง เป็นการให้กำลังใจเมื่อบุคคลนั้นแสดงพฤติกรรมที่พึงปรารถนา เช่น เด็กตอบถูกครูชมว่าเก่ง

2.3.2 การเสริมแรงทางลบ (Social Reinforces) เป็นแรงเสริมที่ทำหน้าที่ส่งเสริมหรือคงไว้ซึ่งพฤติกรรมที่พึงปรารถนา โดยวิธีการตรงกันข้ามกับแรงเสริมเชิงบวก (ผดุงอารยะวิญญู, 2542 : 61-62) ตัวเสริมแรงทางสังคม (Social Reinforces) ตัวเสริมแรงประเภทนี้ แบ่งออกเป็น 2 ชนิด คือ

1) คำพูด ได้แก่ คำชมเชย การยกย่อง

2) ท่าทาง ได้แก่ การให้ความ สนใจ การยิ้ม การพยักหน้า เป็นต้น

3. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับกิจกรรมแนะแนวและความสนใจทางการเรียน มีผู้ที่ได้ศึกษาวิจัยไว้ดังนี้

อาภากร เสือเนียม (2565) ได้ทำการศึกษาเรื่อง ผลการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อเสริมสร้างแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนบ้านฉางกาญจนกุลวิทยา จังหวัดระยอง ผลการวิจัยพบว่า ภายหลังการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อเสริมสร้างแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีน นักเรียนกลุ่มทดลองมีคะแนนเฉลี่ยแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีนสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และนักเรียนกลุ่มทดลองใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อเสริมสร้างแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีนมีคะแนนเฉลี่ยแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีนการทดลองสูงกว่านักเรียนฝึกควบคุมที่ใช้ชุดสนเทศ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ฐิติพรรณ ศิริเลิศ (2565) ศึกษาเรื่อง การพัฒนารูปแบบกิจกรรมแนะแนวแบบบูรณาการเพื่อส่งเสริมการเรียนรู้มีความสุขของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 เพื่อทดลองใช้และศึกษาผลการใช้รูปแบบกิจกรรมแนะแนวแบบบูรณาการเพื่อส่งเสริมการเรียนรู้มีความสุขของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ผลการวิจัยพบว่า กลุ่มทดลองที่ได้รับการพัฒนาด้วยรูปแบบกิจกรรมแนะแนวแบบบูรณาการเพื่อส่งเสริมการเรียนรู้มีความสุขของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 มีผลการเรียนรู้มีความสุขหลังทดลองสูงกว่ากลุ่มควบคุมที่ได้รับการเรียนรู้ด้วยรูปแบบการจัดกิจกรรมแนะแนวแบบปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และกลุ่มทดลองมีความพึงพอใจต่อรูปแบบกิจกรรมแนะแนวแบบบูรณาการเพื่อส่งเสริมการเรียนรู้มีความสุขอยู่ในระดับมาก

จริยา ตาลบัน (2566) ได้ทำการศึกษาเรื่อง การใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาความมีระเบียบวินัยในตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสุธรรมพิทักษ์ ผลการวิจัยพบว่า หลังจากการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวนักเรียนมีคะแนนพฤติกรรมด้านความมีระเบียบวินัยสูงกว่าก่อนการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวแตกต่างกันอย่างมี

นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05ฉัตรชัย ศรีสมบุรณ์ (2550) ได้ทำการศึกษาเรื่อง ผลของการสอนแบบร่วมมือคั่นคว่ำภายในกลุ่มโดยใช้สื่อสภาพจริงที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนมีความสนใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษหลังได้รับการสอนแบบร่วมมือคั่นคว่ำภายในกลุ่มโดยใช้สื่อสภาพจริงสูงกว่าเกณฑ์ 60% อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

กัลยดา ถนอมถื่น (2553) ได้ทำการศึกษาเรื่อง การศึกษาและพัฒนาชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อส่งเสริมการควบคุมตนเองด้านการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ มีแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษและมีการควบคุมตนเองด้านการเรียนภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01ประสิทธิภาพของชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อส่งเสริมการควบคุมตนเองด้านการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีค่าสูงขึ้นหลังการเข้าร่วมกิจกรรมแนะแนวด้านการควบคุมตนเอง ด้านการเรียนภาษาอังกฤษ

อัมพร พะนิจรัมย์ (2558) ได้ทำการศึกษาเรื่อง การเปรียบเทียบทักษะการใช้เทคโนโลยีเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร เพื่อการสืบค้นข้อมูลทางอินเทอร์เน็ต เรื่อง อุปกรณ์คอมพิวเตอร์ และความสนใจในการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับรูปแบบการเรียนการสอนทางตรงกับการสอนปกติ ผลการวิจัยพบว่า ทักษะการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารเพื่อการสืบค้นข้อมูลทางอินเทอร์เน็ต เรื่อง อุปกรณ์คอมพิวเตอร์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่เรียนโดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนทางตรงสูงกว่าการสอนปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และพบว่า ความสนใจในการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ห้าที่เรียนโดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนทางตรงสูงกว่าการสอนปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

กรอบแนวคิดในการวิจัย

วิธีดำเนินการวิจัย

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสุรธรรมพิทักษ์ ประจำปีการศึกษา 2567 จำนวน 14 ห้อง จำนวนทั้งสิ้น 504 คน กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2/2 โรงเรียนสุรธรรมพิทักษ์ ปีการศึกษา 2567 จำนวน 1 ห้องเรียน จำนวนทั้งสิ้น 36 คน เป็นกลุ่มทดลอง ได้มาโดยการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling)

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย มีขั้นตอนการพัฒนาจากการศึกษาทฤษฎี แนวคิดและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง วิเคราะห์ เลือกและสร้างเครื่องมือวิจัยที่เหมาะสมมาใช้งานวิจัย ตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือโดยผู้เชี่ยวชาญ ก่อนนำมาใช้จริง ซึ่งเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ประกอบด้วย

2.1 แผนชุดกิจกรรมแนะแนว กำหนดรูปแบบการทดลองเป็น 3 ขั้นตอน ได้แก่

ขั้นที่ 1 ขั้นนำ การชี้แจงวัตถุประสงค์

ขั้นที่ 2 ขั้นกิจกรรม การดำเนินกิจกรรม

ขั้นที่ 3 ขั้นสรุป การสรุปประเด็นสาระสำคัญประกอบด้วย 6 แผน ได้แก่

แผนที่ 1 บึงโกวร้ายเรียน

เพื่อแก้ปัญหาที่พบเจอในโรงเรียนอย่างสร้างสรรค์

แผนที่ 2 Emotion of Inside

เพื่อตระหนักและให้ความสำคัญเกี่ยวกับอารมณ์ของตนเอง

แผนที่ 3 วงล้ออารมณ์

เพื่อสำรวจและควบคุมอารมณ์ที่เกิดขึ้นกับตนเอง

- แผนที่ 4 ฉันทอาชีพอะไรเอ๋ย เพื่อเห็นความสำคัญของอาชีพแต่ละอาชีพ
แผนที่ 5 ฉันทโชคดี เพื่อให้เกิดความภาคภูมิใจในตนเอง
แผนที่ 6 เริ่มต้นใหม่กับการเรียน เพื่อพัฒนานตนเองด้านการเรียนให้เต็มศักยภาพ

2.2 แบบประเมินความสนใจทางการเรียน โดยเป็นมาตราส่วน (Rating Scale) 4 ระดับ ตั้งแต่ มาก ปานกลาง น้อย และ น้อยที่สุด

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล ประกอบด้วย ดังนี้

3.1 ผู้วิจัยให้นักเรียนที่เป็นกลุ่มทดลอง ทำแบบประเมินความสนใจทางการเรียนและนำคะแนนที่ได้จากการตอบแบบประเมินดังกล่าวเป็นคะแนนก่อนการทดลอง จากนั้นดำเนินการจัดกิจกรรม โดยใช้เวลาทดลองทั้งหมด 2 สัปดาห์

3.2 หลังจากเสร็จสิ้นการทดลอง ผู้วิจัยให้นักเรียนที่เป็นกลุ่มทดลองทำแบบประเมินความสนใจทางการเรียนอีกครั้ง เพื่อนำคะแนนที่ได้มาเป็นคะแนนหลังการทดลอง

3.3 นำคะแนนที่ได้ก่อน - หลังการทดลองมาวิเคราะห์ตามวิธีการทางสถิติเพื่อทดสอบ สมมติฐานต่อไป

3.4 ผู้วิจัยให้นักเรียนทำแบบประเมินความพึงพอใจหลังเรียน

4. การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลตามวิธีการทางสถิติด้วยโปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูป โดยนำข้อมูลต่าง ๆ มาวิเคราะห์ดังนี้

4.1 เปรียบเทียบผลแบบความสนใจทางการเรียนก่อนการทดลองและหลังการทดลอง t-test for dependent sample

4.2 วิเคราะห์ข้อมูลจากแบบประเมินความสนใจทางการเรียน โดยมีการวิเคราะห์เนื้อหา (Content analysis)

5. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์

5.1 สถิติพื้นฐาน ค่าเฉลี่ย (Mean) ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนน (Standard Deviation)

5.2 สถิติที่ใช้ตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ ได้แก่ ค่าความเที่ยงตรงของแบบประเมินความสนใจทางการเรียนโดยใช้ดัชนีความสอดคล้อง IOC: Index of Item - Object Congruence โดยใช้โปรแกรมวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติ

ผลการวิจัย

ผลการวิจัยการทดลอง ทำการวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติ แบ่งออกเป็น ดังนี้

ตารางที่ 1 ตารางเปรียบเทียบผลการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวความสนใจทางการเรียนก่อนและหลังการทดลอง

การทดลอง	<i>n</i>	<i>M</i>	<i>S.D.</i>	<i>t</i>	<i>sig.</i>
ก่อนทดลอง	36	3.01	0.60	12.68	0.00
หลังเรียน	36	3.82	0.48		

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 1 พบว่า นักเรียนมีคะแนนความสนใจทางการเรียนที่เพิ่มขึ้น แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยหลังจากการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนว นักเรียนมีคะแนนความสนใจทางการเรียนสูงกว่าก่อนการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนว

ตารางที่ 2 ความพึงพอใจต่อการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนว

รายการ/ข้อความ	M	S.D	แปลความ
ด้านกิจกรรมการเรียนรู้สนุกและน่าสนใจ	3.95	0.88	มาก
ด้านครูผู้สอนให้ความสนใจอย่างทั่วถึงขณะสอน	3.81	0.82	มาก
ด้านสื่อและอุปกรณ์ต่าง ๆ มีความพร้อม	3.47	0.84	มาก
ด้านนักเรียนเรียนอย่างมีความสุข	3.89	0.82	มาก
ด้านระยะเวลาที่ใช้ในการทำกิจกรรมมีความเหมาะสม	3.78	1.20	มาก
ด้านบรรยากาศในห้องเรียนเป็นกันเองและเอื้อต่อการเรียนรู้	3.56	0.84	มาก
ด้านสื่อการเรียนรู้ช่วยให้สนใจกับกิจกรรมเพิ่มขึ้น	3.94	0.79	มาก
โดยรวมทุกด้าน	3.77	0.54	มาก

จากตารางที่ 2 พบว่า ระดับความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อชุดกิจกรรมเพื่อเพิ่มความสนใจทางการเรียนโดยภาพรวมมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก ($M = 3.77$) เมื่อพิจารณารายข้อ พบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยมากที่สุด คือ ด้านกิจกรรมการเรียนรู้สนุกและน่าสนใจ ($M = 3.95$) รองลงมา คือ ด้านสื่อการเรียนรู้ช่วยให้สนใจกับกิจกรรมเพิ่มขึ้น ($M = 3.94$) ตามด้วย ด้านนักเรียนเรียนอย่างมีความสุข ($M = 3.89$) และอันดับสุดท้าย คือ ด้านบรรยากาศในห้องเรียนเป็นกันเองและเอื้อต่อการเรียนรู้ ($M = 3.56$)

อภิปรายผล

1. จากการศึกษาผลการใช้กิจกรรมแนะแนวเพื่อเพิ่มความสนใจทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสุรธรรมพิทักษ์ พบว่าภายหลังการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อเพิ่มความสนใจทางการเรียน นักเรียนมีระดับความสนใจทางการเรียนสูงกว่าก่อนการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้โดยผู้วิจัยสร้างชุดกิจกรรมแนะแนวที่ผ่านการประเมินคุณภาพจากผู้เชี่ยวชาญ โดยสังเกตในชั้นเรียน และเก็บแบบสอบถามเพิ่มเติม เพื่อนำข้อมูลมากำหนดหัวข้อ การตั้งวัตถุประสงค์ และกำหนดเนื้อหาและออกแบบลักษณะกิจกรรมให้สอดคล้องกับผู้เรียน ซึ่งผลการวิจัยมีความสอดคล้องกับ กาญจนา น้อยวิมล (2560) พบว่า ภายหลังกลุ่มทดลองใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวที่ส่งเสริมด้านการศึกษาและอาชีพ มีคะแนนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.1 ผลที่ได้จากการศึกษาครั้งนี้สอดคล้องกับงานวิจัยของ อาภากร เสือเนียม (2565) ที่ทำการศึกษารื่อง ผลการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อเสริมสร้างแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนบ้านฉางกาญจนกุลวิทยา จังหวัดระยอง โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อเสริมสร้างแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีน และเปรียบเทียบแรงจูงใจในการเรียนของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อเสริมสร้างแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีน กับนักเรียนกลุ่มควบคุมที่ใช้ชุดสนทนาหลังการทดลอง ผลการวิจัยพบว่า ภายหลังการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อเสริมสร้างแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีน นักเรียนกลุ่มทดลองมีคะแนนเฉลี่ยแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีนสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และนักเรียนกลุ่มทดลองที่ใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อเสริมสร้างแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีนมีคะแนนเฉลี่ยแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีนหลังการทดลองสูงกว่านักเรียนกลุ่มควบคุมที่ใช้ชุดสนทนาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 เช่นเดียวสอดคล้องกับงานวิจัยของดุสิต วันวัย (2562) ทำการศึกษารื่อง ผลของการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อเสริมสร้างจิตจริยธรรมของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนศรีอยุธยาในพระอุปถัมภ์ฯ เพื่อเปรียบเทียบจิตจริยธรรมของนักเรียนกลุ่มทดลองก่อนและหลังการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนว และเพื่อเปรียบเทียบจิตจริยธรรมของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อเสริมสร้างจิตจริยธรรม และของนักเรียนกลุ่มควบคุมที่ใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวปกติ ผลการวิจัยพบว่า หลัง

การใช้ชุดกิจกรรมแนะแนว นักเรียนกลุ่มทดลองมีจิตจริยธรรมสูงกว่าก่อนใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และนักเรียนกลุ่มทดลองที่ใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อเสริมสร้างจิตจริยธรรม มีจิตจริยธรรมสูงกว่าของนักเรียนกลุ่มควบคุมที่ใช้กิจกรรมแนะแนวปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นอกจากนี้งานวิจัยของศิริพร วรรณาศรี (2563) ทำการศึกษาเรื่อง ผลการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาการปรับตัวของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 หลังการทดลองพบว่า นักเรียนที่ทดลองใช้ชุดกิจกรรมมีคะแนนการปรับตัวหลังการทดลองสูงกว่าการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 อย่างมีนัยสำคัญ

2. ความพึงพอใจการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อเพิ่มความสนใจทางด้านการเรียนใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อเพิ่มความสนใจทางด้านการเรียน หลังเข้าร่วมกิจกรรมบิงโกวัยเรียน กิจกรรม Emotion of Inside Out 2 กิจกรรมวงล้ออารมณ์ กิจกรรมฉันทำอาชีพอะไรเอ๋ย กิจกรรมฉันโชคดี และกิจกรรมเริ่มต้นใหม่กับการเรียน พบว่านักเรียนมีความตื่นตัวและสนุกกับการเรียน มีความตั้งใจ สนใจและกระตือรือร้นในการเรียนเพิ่มขึ้น มีความกังวลต่อการเรียนลดลง ไม่รู้สึกเครียดในการเรียนและมีความสุขที่ได้เรียน ซึ่งเป็นพฤติกรรมที่แสดงให้เห็นว่านักเรียนมีความพึงพอใจต่อชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อเพิ่มความสนใจทางด้านการเรียน และนักเรียนมีความสนใจทางด้านการเรียนเพิ่มขึ้น ส่งผลให้นักเรียนสามารถเรียนรู้และพัฒนาตนเองได้อย่างเต็มประสิทธิภาพ

ความสนใจทางด้านการเรียนของนักเรียนจะสามารถเพิ่มขึ้นได้ ครูผู้สอนจะต้องมีการพัฒนาการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนอยู่เสมอ องค์ประกอบที่สำคัญที่สุดคือการสำรวจและค้นหาสิ่งที่ผู้เรียนสนใจ เพื่อให้สามารถปรับปรุงและพัฒนาการเรียนการสอนให้สอดคล้องและสร้างความสนใจให้ผู้เรียนมากยิ่งขึ้นได้ ดังนั้น ชุดกิจกรรมที่มีการศึกษาและพัฒนาขึ้นตามความสนใจของนักเรียนนี้จึงช่วยกระตุ้นความสนใจทางด้านการเรียนของนักเรียน ส่งเสริมการมีส่วนร่วมและความกระตือรือร้นของนักเรียน ทำให้นักเรียนรู้สึกสนุกและมีความสุขกับการเรียนมากขึ้น ซึ่งส่งผลบวกต่อการเรียนรู้และพัฒนาตนเองอย่างมีประสิทธิภาพ

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะจากการวิจัยในครั้งนี้

จากการศึกษาครั้งนี้ พบว่า กิจกรรมแนะแนวสามารถช่วยเพิ่มความสนใจทางด้านการเรียนของนักเรียนได้ หรืออาจกล่าวได้ว่า กิจกรรมแนะแนวเป็นอีกแนวทางหนึ่งที่สามารถพัฒนาให้เกิดพฤติกรรมที่พึงประสงค์ของนักเรียนได้ ตลอดจนสามารถใช้ชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุขและเพื่อการนำกิจกรรมแนะแนวไปใช้ควรเพิ่มสื่อหรือนวัตกรรมในการเรียนรู้ที่สามารถนำไปใช้ร่วมกับกิจกรรมแนะแนวที่ทันสมัยอยู่ตลอด เพื่อเป็นการพัฒนาให้นักเรียนให้มีประสิทธิภาพการเรียนรู้มากขึ้น

2. ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรมีการวิจัยเพื่อเปรียบเทียบหรือพัฒนาการเรียนรู้เพื่อส่งเสริมทักษะการแก้ปัญหาและการนำเทคนิคการเรียนการสอนอื่น ๆ ใช้ร่วมกับกิจกรรมแนะแนวเพื่อให้ตรงกับความต้องการของแต่ละบริบทของผู้เรียน

2.2 ควรนำกิจกรรมแนะแนวเพื่อเพิ่มความสนใจทางด้านการเรียนไปทดลองใช้กับกลุ่มตัวอย่างอื่น ๆ เพื่อเปรียบเทียบผลของกิจกรรม

2.3 ควรเสริมแรงในการจัดทำงานวิจัยเพื่อนำข้อมูลไปพัฒนาการจัดการเรียนการสอน

2.4 ควรทำการศึกษาตัวแปรต้นเพิ่มเติม เช่น เทคนิคการสอน หรือโมเดลที่สามารถเพิ่มแรงจูงใจและความสนใจของผู้เรียนเพิ่มเติมเพื่อนำไปปรับปรุงและพัฒนาการจัดกิจกรรมในครั้งต่อไป

เอกสารอ้างอิง

- กาญจนา น้อยวิมล. (2560). การพัฒนาชุดกิจกรรมแนะแนวส่งเสริมด้านการศึกษาและอาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3. (วิทยานิพนธ์, มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม).
- กุลิสรา จิตระยวณิก และคณะ. (2566). วิธีการจัดการเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- จริยา ตาลปิ่น. (2566). การใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาความมีระเบียบวินัยในตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสุรธรรมพิทักษ์. (ภาคินพนธ์, มหาวิทยาลัยราชภัฏนครราชสีมา).
- จิตติพรรณ ศิริเลิศ. (2565). การพัฒนารูปแบบกิจกรรมแนะแนวแบบบูรณาการเพื่อส่งเสริมการเรียนรู้ที่มีความสุขของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5. ใน วารสารครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเลย ปีที่ 16 ฉบับที่ 1 มกราคม - มิถุนายน 2565, (น.23-34). เลย: มหาวิทยาลัยราชภัฏเลย.
- ดุสิต วันวัย. (2562). ผลของการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อเสริมสร้างจิตจริยธรรมของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนศรีอยุธยา ในพระอุปถัมภ์ฯ. (วิทยานิพนธ์, มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช).
- ทศนา แคมมณี. (2566). 14 วิธีสอนสำหรับครูมืออาชีพ. (พิมพ์ครั้งที่ 14). กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ปิยวรรณ วิเศษสุวรรณภูมิ. (2566). การเสริมสร้างแรงจูงใจสำหรับผู้เรียนในยุคดิจิทัล. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- มัทนา เกษมจิต, กรกฏา นักคัม, มฤษฏ์ แก้วจินดา. (2564). ผลการใช้กิจกรรมแนะแนวตามเทคนิคตัวแบบเพื่อพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 (แขวงบางบอน เขตบางบอน กรุงเทพมหานคร). ในวารสาร มจร. บุรีรัมย์ ปีที่ 6 ฉบับที่ 2 กรกฎาคม-ธันวาคม 2564.
- ราชบัณฑิตยสถาน. (2556). พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.2554. กรุงเทพฯ: ราชบัณฑิตยสถาน.
- สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน. (2556). แนวทางการจัดกิจกรรมแนะแนวตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551. กรุงเทพฯ: สำนักงาน.
- ศิริพร วรธนาศรี. (2563). ผลการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาการปรับตัวของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนอุทัยวิทยาคม จังหวัดอุทัยธานี. (วิทยานิพนธ์, มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช).
- อัมพร พะนิจรัมย์. (2558). การเปรียบเทียบทักษะการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร เพื่อการสืบค้นข้อมูลทางอินเทอร์เน็ต เรื่อง อุปกรณ์คอมพิวเตอร์ และความสนใจในการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับรูปแบบการเรียนการสอนทางตรงกับการสอนปกติ. (วิทยานิพนธ์, มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี).
- อาภากร เสือเนียม. (2565). ผลการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อเสริมสร้างแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนบ้านฉางกาญจนกุลวิทยา จังหวัดระยอง. ใน วารสารวิชาการคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี ปีที่ 4 ฉบับที่ 3 กันยายน - ธันวาคม 2566, (น.87-101). ลพบุรี: มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี.

ผู้เขียนบทความ

นางสาวจุฑามณี มะลิหุล นักศึกษาสาขาจิตวิทยาการปรึกษาและการแนะแนว คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏนครราชสีมา จังหวัดนครราชสีมา อีเมล fangdowork45@gmail.com

ดร.วิกานดา ชัยรัตน์ อาจารย์ประจำสาขาจิตวิทยาการปรึกษาและการแนะแนว คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏนครราชสีมา จังหวัดนครราชสีมา อีเมล wikanda.kan@gmail.com